

zaměstnavatelovo bylo přiostrženo a postaveno pod trestní sankci, poměr »svěření« a to mezi pokladnou a zaměstnavatelem.

Z hlediska čistě praktického bylo by ještě mimochodem podotknouti toto:

Podle spisů došlých nejvyššího soudu, vyskytuje se ovšem v poslední době dosti často obhajoba obžalovaných pro zpronevěry shora vytčeného rázu stíhaných, že jim právě v okamžiku výplaty mzdy peníze došly až na částku pouze k zapravení ryzí mzdy vystačující; přes tento způsob hájení se obžalovaných nelze se však obávati, že by se nemocenským pokladnám nedostalo ochrany, zamýšlené článkem XV. novely o nemocenském pojištění dělníků; vždy totiž bude na soudech nalézacích, aby správnost a udržitelnost takovýchto typických obhajob podrobily náležitému zkoumání a rozumnému hodnocení; nelze tu zajisté za všech okolností takovýmto exotickým omluvám dáti víry, není-li správnost a pravděpodobnost jejich podepřena spolehlivými důkazy — výtahy z knih o finančním stavu podniku atd.; a zajisté nelze též vážně za to míti, že by se obchodník, jsa v peněžitých nesnázích onoho rázu, po delší dobu udržoval; pokud by tu však šlo o jednání soustavné, směřující k poškození nemocenské pokladny systematickým zbavováním se všech hmotných prostředků právě v době, pro úhradu nemocenských příspěvků rozhodné, pak nelze přehlédnouti, že by bylo lze, takovýmto rejdům učiniti přítrž i s hlediska jiných ustanovení trestního zákona — nestačí-li k tomu ustanovení §§ 183/461 — jako na příklad s hlediska §§ 197, 205a) a 485 tr. zák., případně podle ustanovení zákona o maření exekuce.

Plenární rozhodnutí ze dne 21. září 1926, čís. pres. 1462/25.)

Dr. B.

Právní povaha čes. a něm. sekce Moravské lékařské komory.

Moravská komora lékařská v Brně vypůjčila si od Záložny československých lékařů v Brně jistou částku peněžitou, jejíž placení bylo pak rozvrženo dílem na českou sekci, dílem na německou sekci Moravské komory lékařské a to ze zvýšených členských příspěvků té které sekce.

Část tohoto dluhu připadající na českou sekci byla pak zaplácena, kdežto 21.700 Kč připadajících na německou sekci zapláceno nebylo.

Rozsudkem zemského soudu v Brně odsouzena byla Moravská komora lékařská v Brně, aby zaplatila Záložně česko-

slovenských lékařů v Brně těchto 21.700 Kč s příslušenstvím.

Na základě tohoto rozsudku podala Záložna československých lékařů proti Moravské komoře lékařské k vydobytí 21.700 Kč s přísl. návrh exekuční na vnucenou správu práva německé sekce Moravské lékařské komory na vybírání členských příspěvků.

Předseda Moravské komory lékařské nečinil proti této exekuci žádných námitek, kdežto zástupce německé sekce se proti této exekuci ohradil.

O k r e s n í s o u d e x e k u č n í povolil exekuci vnucenou správou práva německé sekce Moravské komory lékařské na vybírání členských příspěvků.

O d ů v o d n ě n í: Podle č. 1 vyhlášky místodržitele na Moravě ze dne 21. října 1905, čís. 87 zákonů a nařízení zemských pro markrabství moravské zřízeny jsou v lékařské komoře moravské v Brně dvě sekce, jedna s českou, druhá s německou jednacím řečí. V souhlasu s tím ustanovuje § 3 b) jednacího řádu pro společné předsednictvo mor. lékařské komory (vyhláška místodržitele na Moravě z 10. II. 1906, čís. 23 zem. zák.), že předsednictvo za vedení presidentova zprostředkuje styk lékařské komory s úřady.

Vycházeje z těchto zákonných ustanovení považuje soud německou sekci za pouhý správní odbor společné lékařské komory moravské, vůči níž zní exekuční titul, a poněvadž jest ponecháno na vůli věřiteli, na který majetkový zdroj dlužníkův chce vésti exekuci, povolil soud exekuci v takové formě, o jakou žádala vymáhající strana, poněvadž i zástupce povinné strany byl s tímto způsobem exekuce srozuměn.

Na stížnost německé sekce r e k u r s n í s o u d změnil usnesení to v ten způsob, že se vnucená správa práva německého odboru Moravské lékařské komory nepovoluje, uznáv, že jak společná komora, tak i každý z obou odborů je samostatná korporace.

Dovolacímu rekursu vymáhající strany n e j v y š š í s o u d nevyhověl.

O d ů v o d n ě n í: Stěžovatelka hájí názor, že oba odbory moravské lékařské komory v Brně nelze považovati za samostatné právní subjekty, poněvadž jsou nadány toliko určitou samostatností ve vnitřním oboru své působnosti, kteráž jest podle § 9 jedn. ř. pro sekce určena § 9 jedn. ř. pro společnou komoru. Komoru na venek zastupuje však — tvrdí dále stěžovatelka — podle § 10 kom. zák. její předseda a podle § 3 jed. ř. pro představenstva sekcí náleží představenstvu sekce za ve-

dení jejich předsedy, prováděti usnesení sekce, sprostředkovati styk se společným presidiem komory s představenstvy jiných lékařských komor, pokud se obmezuje pouze na administrativní záležitosti, jež se týkají sekce samé, a pokud nejsou podle jedn. ř. pro společné představenstvo výslovně tomuto vyhrazeny. Mimo to zvláště poukazuje stěžovatelka na to, že podle § 4 jedn. ř. pro představenstvo sekce sprostředkuje předseda odboru styk jeho představenstva, po případě sekce samé na venek podle jednacního řádu se společným představenstvem a presidiem komory.

Podle toho prý nemá sekce svého samostatného zastoupení na venek a tím méně může sekce před soudem vystupovati samostatně, poněvadž podle § 11 kom. zák. náleží představenstvu komory sprostředkovati spojení s úřady, jak to rovněž stanoví § 3 b) jedn. ř. pro společné představenstvo.

Náhledu tomuto však nelze přisvědčiti.

Dodatkem k vyhlášce ze dne 21. října 1905, čís. 87 z. z., jež se týče vytvoření dvou sekcí při lékařské komoře v Brně, prohlášen byl vyhláškou místodržitele na Moravě ze dne 10. února 1906 prozatímní jednacím řád ze dne 27. listopadu 1896 za neplatný a zaveden byl nový jednacím řád na základě výnosu ministerstva vnitra ze dne 9. srpna 1905, čís. 32970, jenž obsahuje zejména ustanovení pro společnou komoru, pro obě sekce, pro společné představenstvo a pro představenstva obou sekcí.

Tyto stanovy rozeznávají mezi společnou agendou a oborem působnosti samostatných sekcí, uvádějíce, co je vyhrazeno společné komoře a co náleží do působnosti každého jednotlivého odboru (§ 9 jed. ř. pro spol. komoru). Každá sekce má však vlastní představenstvo a svého předsedu. Předseda komory podle § 10 zákona ze dne 22. prosince 1891, čís. 6 ř. z. (kom. zák.) ovšem zastupuje komoru na venek a podle § 11 téhož zákona její představenstvo sprostředkuje spojení s úřady a dochází to výrazu též v § 3 b) jedn. ř. pro společné představenstvo. Avšak nelze přehlédnouti, že též § 3 a 4 jedn. ř. pro představenstvo sekcí uvádí, že představenstvu odboru za vedení sekčního předsedy náleží prováděti usnesení sekce, sprostředkovati styk se společným presidiem komory, s představenstvy jiných komor lékařských a že předseda sekce sprostředkuje styk představenstva sekce, po případě sekce samé na venek.

Třeba dále § 3 jedn. ř. pro představenstvo sekcí obmezuje to pouze na administrativní záležitosti, týkající se sekce samé, přece jest tolik jisto, že sekce mají své zvláštní záležitosti, jež

si samy upravují, a třeba podle § 4 téhož jednacího řádu děje se styk představenstva sekce resp. sekce samé na venek podle jednacího řádu se společným představenstvem a presidiem komory, jest každá sekce nadána oprávněními pro své vlastní představenstvo, resp. svého předsedu, jež jsou, pokud zvláštní práva nejsou vyhrazena společnému předsedovi neb představenstvu, táž, jaká příslušela až do rozdělení komory jejímu předsedovi.

Stěžovatelka, jak se zdá, klade přílišný důraz na to, že styk sekcí s úřady sprostředkuje představenstvo komory, avšak ta okolnost, že sekce jest před úřady zastupována společným orgánem komory, nemůže jí ještě sama sebou odníti povahu vlastní osobnosti. Otázka zástupčího práva sama nemá ještě takového vlivu.

Mimo ty podstatné důvody pro samostatnou osobnost sekcí, jež byly posud uvedeny, zejména pokud se týče vlastní agendy, třeba ještě to zdůraznit jako nejdůležitější, že totiž podle § 6 jedn. ř. pro sekce mají se ve výročních schůzích sekcí zkoumati a schvalovati účty sekcí a jejich představenstev a správu fondů jim svěřených, dále projednávat rozpočty sekcí a představenstva, jakož i fondů jejich správě svěřených a stanoviti příspěvky lékařů-členů sekce.

Z toho viděti, že každá sekce má vlastní zdroje svých příjmů a má svoje vydání, má však také vlastní jmění, neboť § 3 d) jedn. ř. pro představenstvo sekcí uvádí, že představenstvu sekcí náleží spravovati prostředky a zařízení sloužící účelům lékařského zastoupení stavovského, pokud sekci náležejí, jakož i fondy sekci patřící.

Společná komora nemá práva vybírat členské příspěvky, poněvadž podle § 6 jedn. ř. pro společnou komoru hradí společné výlohy komory obě sekce rovným dílem. Všechna tato ustanovení poukazují zřejmě na to, že Moravská komora pozůstává ze dvou samostatných právních korporací, totiž české a německé sekce, které mají své vlastní záležitosti, jež si spravují, že mají své zástupčí orgány, jež si volí, že mají též vlastní prostředky majetkové i jmění, jež jim patří a jejich správě podléhají, a že z těchto hmotných zdrojů přispívají ke krytí potřeb společné komory, kterou obě sekce tvoří a v níž jsou jinak spojeny.

Stěžovatelka se na konec táže, proč tedy zákon neudělal místo jednotné komory dvě lékařské komory a to českou a německou komoru lékařskou, když by takto sekce obmyslil samostatností v každém ohledu.

K tomu možno tolik odpověděti, že právní předpis oním rozdělením zamýšlel vyhověti požadavkům národnostní autonomie tak dalece, aby každá národnostně rozdělená sekce měla zcela svoji samostatnost, ale pouze na venek chtěl udržeti společnou komoru jako jednotnou autonomní korporaci.

Je-li však podle dosavadních vývodů též německá sekce Mor. lékařské komory samostatným právním subjektem, nemohla vymáhající věřitelce na základě rozsudku vydaného proti Mor. komoře lékařské povolena býti exekuce vnučenou správou práva německého odboru komory na vybírání členských příspěvků, poněvadž proti ní exekuční titul nevzešel a netřeba obírat se úvahami o tom, zdali exekuce byla vůbec ve smyslu § 15 ex. ř. přípustna, aneb zdali navrhovaný způsob zpeněžení zabaveného práva (§ 331, odst. 2 a 334 ex. ř.) lze povolit.

Rozhod. nejvyššího soudu ze dne 4. února 1926, R II 1/26. Dr. Vladimír Jeřábek.

Návrat při vyhoštění z celého území Československé republiky je povždy, při vypovězení z obce pouze podmíněčně trestný.

Nejvyšší jako zrušovací soud vyslovil, že rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v M. O. ze dne 1. února 1926 č. j. To VII 71/26-8, jímž byl F. K. od obžaloby na něho vznesené pro přestupek podle § 323 tr. z. podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn, byl porušen zákon v ustanovení § 223 tr. z., po případě v ustanoveních §§ 2 lit. e) a 3 tr. z.

Důvody: F. K., příslušný do Vídně, tedy rakouský státní příslušník, byl rozsudkem zemského trestního soudu v B. ze dne 13. června 1925 č. j. Tk III 61/25-43 vyhoštěn z celého území čsl. republiky navždy; vyhoštění také bylo skutečně provedeno.

Dne 24. ledna 1926 byl F. K. zatčen policií v M. O., poněvadž se přes dvoje vyhoštění vrátil do území Čsl. republiky. K. při hlavním přelíčení u tamního okresního soudu dne 26. ledna 1926 se k činu úplně doznal, přiznal výslovně, že jest navždy z území Čsl. republiky vyhoštěn, a také přiznal, že se na území Čsl. republiky přes svoje vyhoštění vrátil. Svůj nedovolený návrat omlouval tím, že prý má v M. O. majetek ve výši 173.000 Kč, sestávající z osobního auta, o něž vede spor, a aby tuto záležitost vyřídil, že se do Čsl. republiky vrátil.

Soud první instance uznal na základě tohoto zjištěného skutkového děje K. vinným přestupkem podle § 323 tr. z. a odsoudil jej podle právě uvedeného paragrafu sazby první, za použití § 260 b) tr. z. do vězení na 10 dnů, zostřeného 1 postem,